

Pýcha předchází pád

„Babi, co je to?“

Babička vzhledla od práce.

„Pro všechno na světě, holčičko, kde jsi to našla?“

„Na půdě,“ odpověděla jsem. „Co je to, babičko?“

Babička se pousmála a odpověděla: „To je krinolína. Takové krinolíny nosily ženy pod sukněmi, když jsem byla malá.

„Ty jsi ji nosila taky?“ zeptala jsem se.

Babička se zasmála. „To tedy ano,“ řekla. „Vlastně jsem nosila právě tuto.“

Usoudila jsem, že za tím určitě vězí nějaký příběh.

Přitáhla jsem si stoličku, abych mohla poslouchat. Babička se něžně zadívala na starou krinolínu.

„Měla jsem ji na sobě jen jednou,“ začala. „Ale nechala jsem si ji, aby mi připomínala, jak moc může pýcha bolet.“

Bylo mi asi osm, když tato krinolína vešla do mého života. Už mnoho měsíců jsem prosila maminku, aby mi pořídila sukni s krinolínou, jakou nosily velké slečny. To samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Co by taky malá holka, která ještě nevyrostla z dětských střevíčků, dělala s krinolínou? Přesto jsem si v duchu představovala, jak se v krinolíně pyšně nesu do školy a všechny dívky mě závistivě sledují, když si sedám do přední lavice.

Stejný sen měla Sára, moje nejlepší kamarádka, která sedávala ve škole vedle mě. Často jsme si představovaly, že

jsme mladé dámy oblečené podle poslední módy v sukních se spodničkami a kanýry. A s krinolínou. Ale ať jsme se snažily jakkoliv, nikdy jsme nevymyslely žádný plán, jak nějakou získat.

Konečně mi Sára jednoho jarního dne před školou oznámila úžasnou novinu. Na návštěvu k nim přijela starší sestřenice a dala jí dvě staré krinolíny, které už nebude potřebovat. Prý si s nimi můžeme hrát. Hrát si s nimi! Ta sestřenice vůbec netušila, že si s nimi nechceme hrát! Naše sny se splnily. Celý den jsme plánovaly, ukryté za knihami, jak si obruče vezmeme v neděli do kostela.

Mělo to jeden háček. Jak donést krinolínu domů, aniž by se o tom dozvěděla moje maminka? A jak se dostat z domu, aby nás nikdo neviděl? Nakonec bylo rozhodnuto, že se v neděli ráno zastavím u Sárý doma. Nějak se vymluvíme, abychom nemusely jít do kostela spolu s ostatními, a když všichni odejdou, navlékneme si krinolíny a připravíme se na slavný vstup do kostela.

„Nezapomeň si obléct hodně nabíranou sukni,“ připomínala mi Sára. „A přijď brzy. Tuhle neděli se na nás budou určitě všichni dívat!“

Kdybychom jenom věděly, jak pravdivá její slova budou! My jsme ale samozřejmě žily v šťastné nevědomosti a netušily, jaká pohroma nás čeká.

Konečně tu byla neděle ráno a celá moje rodina byla překvapená, jak rychle jsem skončila své domácí povinnosti a jak rychle jsem připravená do kostela.

„Dnes jdu se Sárrou,“ řekla jsem, a vyběhla ven, než se kdo zmohl na jakoukoliv námitku.

Všechno šlo podle plánu. Sářini rodiče nás pobídli, abychom si pospíšily a nepřišly pozdě na bohoslužbu, a pak odjeli bryčkou. Upevnit krinolínu kolem pasu a přetáhnout

přes ni sukni byl trochu oříšek, ale nakonec jsme byly připravené a shodly se na tom, že se v celém kraji nenajdou dvě dívky, kterým by to slušelo víc než nám.

Rychle jsme se vydaly ke kostelu a naše krásné krinolíny se nám při chůzi houपालy. Když jsme tam přišly, byli už všichni uvnitř, a tak bylo jisté, že náš vstup do kostela bude opravdu nezapomenutelný. Pyšně a s nosíky nahoru jsme prošly dopředu a posadily se.

Ale běda! Nikdo nám nikdy neřekl, že usednout v krinolíně bez cviku není tak jednoduché. A tak vzdechy, které jsme slyšely, neměly nic společného s obdivem, který jsme očekávaly. Kdepak! Když jsme si sedly, vyletěly ty hrozné obruče do vzduchu! Sukně nám zakryly obličej a polekaný pastor spatřil jen dvoje bílé kalhotky a vlající spodničky.

Sára i já jsme byly příliš vyděšené na to, abychom se samy vyprostily, ale naše mámy zachovaly rozvahu. Maminka mě popadla a vyvedla ven.

Po cestě domů bylo ticho. S každým krokem rostly moje obavy. Jaký hrozný trest mě asi čeká z ruky maminky, kterou jsem zahanbila a rozčilila? I když jsem se neodvažovala na maminku pohlédnout, věděla jsem, že je rozčilená, protože se třásla. Teprve o mnoho let později jsem se dozvěděla, že se třásla smíchy, ne zlostí!

Trest mě ale neminul. Strávila jsem nedělní odpoledne nad velkou Biblí a tatínkovou konkordancí. Dostala jsem za úkol opsat každý verš o pýše, který jsem našla. Jedna malá nešťastná holčička tak dostala toho dne lekci, že pýcha předchází pád.

Příběh skončil.

„Babi, a byla jsi pak ještě někdy pyšná?“ vyzvíдалa jsem.

Babička se na chvíli vážně zamyslela. „Ano,“ odpověděla. „Byla jsem pyšná i potom. Mnohokrát. Teprve když jsem vyrostla a odevzdala svůj život Pánu Ježíši, vzal mi pýchu ze srdce. Ale často, když jsem v pokušení být zase pyšná, vzpomenu si na tu hroznou krinolínu a na to, že Bohu je pyšné srdce odporné.“